

UZASADNIENIE	
Formularz UK 2	Sygnatura akt IV Ka 632/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1
CZEŚĆ WSTĘPNA	

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 10 lipca 2023r. w sprawie II K 254/23

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

Granice zaskarżenia

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>	
# na korzyść	# w całości
# na niekorzyść	

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. H. (1)	Oskarżony D. H. (1) od 1 września 2021r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na 1/2 etatu w firmie (...) z wynagrodzeniem 1400 zł. brutto miesięcznie. Pracował tam co najmniej do 17 sierpnia 2023r.	zaświadczenie o wysokości zarobków, umowa o prace	243, 244,
Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1.	zaświadczenie o wysokości zarobków, umowa o prace,	- dokumenty uzyskane w prawidłowy sposób, wystawione w przewidzianej prawem formie, zrozumiałej treści, nie negowane przez którąkolwiek ze stron procesu;

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

<p>3.1.</p>	<p>1. obraży prawa procesowego tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art.117 §2 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez ograniczenie prawa oskarżonego do obrony poprzez rozpoznanie sprawy pod nieobecność oskarżonego i jego obrońcy, w sytuacji gdy D. H. był pozbawiony wolności i nie został doprowadzony na termin rozprawy, a wniosek obrońcy o odroczenie terminu rozprawy nie został rozpoznany, co uniemożliwiło obrońcy zapewnienie prawidłowej reprezentacji oskarżonego na rozprawie; - art. 338 §1 i 2 kpk w zw. z art. 6 kpk poprzez niedoręczenie przez sąd odpisu aktu oskarżenia obrońcy i w konsekwencji pozbawienie go prawa do obrony w sensie materialnym; <p>2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść poprzez ustalenie, iż oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona z art. 278a kk w zw. z art. 12 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk, tj. uczynił sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu, w sytuacji, gdy nie spełniono wymogu odpowiedniej trwałości i ciągłości postępowania, a oskarżony w okresie całego zarzutu pracował w</p>	<p># zasadny - 2</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny - 1</p>	
-------------	---	---	--

	firmie rodzinnej, gdzie był zatrudniony na umowę o pracę;		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Apelacja obrońcy okazała się być niezasadna w zakresie sygnalizowanej obrazy przepisów postępowania, a uwzględnienie zarzutu związanego w ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd rejonowy, uzasadniało jedynie zmianę zaskarżonego wyroku - bez konieczności jego uchylecia i przekazywania sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>Obrońca podniósł, iż oskarżony nie był obecny na rozprawie z powodu pozbawienia go wolności i braku doprowadzenia.</p> <p>Analiza przedmiotowych akt nie potwierdza, by w chwili wyrokowania znany był komukolwiek fakt pozbawienia oskarżonego wolności. Oskarżony D. H. (1) został zawiadomiony o terminie rozprawy wyznaczonej na datę 10 lipca 2023r., na której wydano sporny wyrok, na adres „wolnościowy” tj. na adres: (...)-(...) S. ul. (...). Korespondencja została doręczona per awizo, zgodnie z treścią art. 133 § 1 i 2 kpk.</p>			

Razem z zawiadomieniem o terminie rozprawy doręczono oskarżonemu odpis aktu oskarżenia. Jest to adres, który do protokołu swojego przesłuchania w dniu 16 marca 2023r. podał sam D. H. (1). Sąd odwoławczy zauważa, iż oskarżony w toku dochodzenia był pouczany o obowiązku informowania organu prowadzącego postępowanie o każdej zmianie miejsca zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie karnej, tymczasowego aresztowania, osadzenia) i innych – tj. o treści art. 75 kpk, co potwierdza złożenie podpisu pod pisemnym pouczeniem z k.41-42. Żadnej informacji o zmianie miejsca zamieszkania, pobytu, czy osadzenia w innej sprawie karnej ani oskarżony, ani jego obrońca, nie przekazali do akt. Nikt nie wniósł o doprowadzanie oskarżonego na rozprawę.

Oskarżony był w sprawie reprezentowany przez obrońcę z wyboru, który zgłosił swój udział w sprawie już po przekazaniu aktu oskarżenia do sądu i po przesłaniu oskarżonemu odpisu tego aktu. Faktycznie w dniu 27 kwietnia 2023r. obrońca wniósł o umożliwienie mu dostępu

do za pośrednictwem Portalu Informacyjnego i w aktach sprawy brak jest informacji o sposobie rozpoznania owego wniosku. Niewątpliwie jednak obrońca został zawiadomiony o terminie rozprawy wyznaczonej na datę 10.07.2023r., bo wnioskował o jej odroczenie (przytaczając w piśmie datę 10.07.2023r.). Jego wniosku nie uwzględniono, a co najważniejsze dla oceny stawianych zarzutów – o braku uwzględnienia wniosku przez sąd rejonowy obrońca został zawiadomiony telefonicznie na tydzień przed zaplanowaną datą rozprawy, co potwierdza notatka urzędowa z k.218 akt. Nie sposób jest więc zasadnie twierdzić o elemencie zaskoczenia, czy braku odpowiedniego czasu dla podjęcia kroków związanych z zapewnieniem faktycznej obecności obrońcy-substytuta na rozprawie głównej. Upoważnienie do obrony nie wykluczało możliwości udzielenia takiej substytucji (k.209).

Zgodnie z treścią art. 117 § 2 kk czynności nie przeprowadza się, jeżeli osoba uprawniona nie stawiała się, a brak dowodu, że została o niej powiadomiona, oraz jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że niestawiennictwo wynikło

z powodu przeszkód żywiolowych lub innych wyjątkowych przyczyn, a także wtedy, gdy osoba ta usprawiedliwiła należycie niestawiennictwo i wnosi o nieprzeprowadzenie czynności bez jej obecności, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wyjazd na wakacje nie jest usprawiedliwieniem dla niestawiennictwa w sądzie w charakterze strony, czy reprezentanta strony (inną wyjątkową przyczyną). W tych okolicznościach uznać należy, że Sąd Rejonowy przeprowadzając rozprawę w dniu 10 lipca 2023r. pod nieobecność prawidłowo o niej zawiadomionych: oskarżonego i obrońcy, których udział w niej nie był obowiązkowy i za taki go nie uznano, a który w sytuacji gdy obrońca nie usprawiedliwił należycie swojego stawiennictwa, nie dopuścił się uchybienia obowiązującym przepisom ustawy postępowania karnego normującym udział oskarżonego w takiej rozprawie, a także przepisom wskazanym w zarzucie kasacyjnym, tj.: art. 42 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 kpk i art. 6 ust. 3 lit. c Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284), a w konsekwencji naruszenia prawa do obrony oskarżonego wobec

uczestniczenia w
rozprawie jego obrońcy.

Reasumując sąd
odwoławczy zważył, że
oskarżony miał
dostatecznie dużo czasu,
by należycie przygotować
się do obrony swojej
osoby, w szczególności
ustalić ją ze swoim
obrońcą z wyboru, mógł
także poinformować o
zmianie swojego miejsca
pobytu i wnioskować o
ewentualnie sprowadzenie
na rozprawę w jednostki
penitencjarnej, czego nie
uczynił.

Wskazywanej obrazy
prawa do obrony apelant
dopatruje się także w
tym, iż na rozprawie,
na której ani on, ani
oskarżony nie byli obecni,
sąd rejonowy pouczył
o możliwości zmiany
kwalifikacji prawno-
karnej jednego z
zarzucanych oskarżonemu
zachowań na art. 278a
kk w zw. z art. 12 §1
kk w zw. z art. 65 §1
kk, a która to kwalifikacja
jest surowsza tj. czyn
jest zagrożony surowiej
zagrożony, aniżeli
kwalifikacja postawiona
w akcie oskarżenia.
Brak fizycznej obecności
strony i jej pełnomocnika
spowodował, że (...) H.
został pozbawiony
możliwości
ustosunkowania się i
przygotowania
dodatkowej obrony, wobec
do tak dokonanego
pouczenia. Sąd

odwoławczy zważył, że argument ten odpada wobec dokonanej w toku postępowania drugoinstancyjnego zmiany opisu czynów przypisanych ostatecznie D. H. (1) (nastąpił de facto powrót do kwalifikacji zaproponowanej przez prokuratora tj. kradzieży zwykłej w miejsce zuchwałej, wyeliminowano chuligański charakter czynów i ustalenie o uczynieniu sobie z popełnionego czynu stałego źródła dochodu).

Oдноśnie zarzutu związanego w błędem w ustaleniach faktycznych poczynionych przez sąd rejonowy, rację ma apelant, gdy wywodzi, iż D. H. (1) nie uczynił sobie z popełnienia przestępstwa kradzieży stałego źródła dochodu.

Przekonują jego rozważania w kwestii braku elementu zachowana trwałości (ciągłości) pozyskiwanego dochodu i dokonana analiza orzeczeń, z których płynie wniosek o konieczności co najmniej 3-miesięcznej trwałości określonych zachowań dla przyjęcia owego znamienia (gdzie w przedmiotowej sprawie ustalone przestępcze zachowania trwały przez okres od 15 grudnia 2022r. do 27 stycznia 2023r. Istotnym okazało

się także ustalenie pływające z załączonych do apelacji dokumentów potwierdzających stałe zatrudnienie oskarżonego w rodzinnej firmie od 1 września 2021r. co najmniej do 17 sierpnia 2023r., legalnie, na 1/2 etatu, co dodatkowo powoduje, iż ewentualny zarobek uzyskany z pozyskanego bezprawnie paliwa nie sposób jest uznać za wypełniający dyspozycje art. 65 §1 kk.

Ponadto sąd odwoławczy zważył, że na mocy ustawy o zmianie ustawy Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw z dnia 7 lipca 2022 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 2600), która weszła w życie w dniu 1 października 2023r. uchylono przepis art. 278 a kk.

Nawet jednak pomimo powyższego, przypisany oskarżonemu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku czyn, nie stanowił kradzieży szczególnie zuchwalej, albowiem nie spełniał wymogów określonych w art. 115 § 9a pkt 1 i 2 kk. Aktualnie kradzieżą szczególnie zuchwałą jest:

1) kradzież, której sprawca swoim zachowaniem wykazuje postawę lekceważącą lub wyzywającą wobec posiadacza rzeczy ruchomej lub innych osób lub używa przemocy innego rodzaju niż

przemoc wobec osoby
w celu zawładnięcia tą
rzeczą;

2) kradzież rzeczy
ruchomej znajdującej się
bezpośrednio na osobie
lub w noszonym przez nią
ubraniu albo przenoszonej
lub przemieszczanej przez
tę osobę w warunkach
bezpośredniego kontaktu
lub znajdującej się w
przedmiotach
przenoszonych lub
przemieszczanych w
takich warunkach.

Na datę popełnienia
czynu tj. na 27 stycznia
2023r. (ostatni dzień
popełnienia przypisanego
czynu ciągłego) przepis
ten brzmiał następująco:
Kradzieżą szczególnie
zuchwałą jest:

1) kradzież, której sprawca
swoim zachowaniem
wykazuje postawę
lekceważącą lub
wyzywającą wobec
posiadacza rzeczy lub
innych osób lub używa
przemocy innego rodzaju
niż przemoc wobec osoby,
w celu zawładnięcia
mieniem;

2) kradzież mienia
ruchomego znajdującego
się bezpośrednio na
osobie lub w noszonym
przez nią ubraniu
albo przenoszonego lub
przemieszczanego przez
tę osobę w warunkach
bezpośredniego kontaktu
lub znajdującego się w
przedmiotach
przenoszonych lub

przemieszczanych w
takich warunkach.

W ocenie sądu meriti kradzież, jakiej dopuścił się D. H. (1) miała charakter kradzieży zuchwałej, bo oskarżony zdawał sobie sprawę, iż to co robi, jest od razu widoczne dla pracowników stacji benzynowych i rejestrowane na kamerach, czym wykazał postawę lekceważącą i wyzywającą wobec posiadacza mienia i innych osób obecnych na stacji (w ocenie tegoż sądu chodzi i przesłanki z pkt 1 art. 115 §9a kk). Tymczasem sąd odwoławczy zauważył, iż D. H. (1) dokonywał czynów składających się na kradzież w czynie ciągłym „pod przykrywką”, zakładając fałszywe tablice rejestracyjne założone na pojazd i przyjeżdżając zwykle po zmroku - kryjąc się w ten sposób przed oczami innych osób. Zapewne temu samemu miała służyć czapka z daszkiem każdorazowo założona na głowę oskarżonego. Można rzec, że oskarżony postępował skrycie, podstępnie, w przemyślany sposób, czyniąc przestępstwo przygotowania tak do kradzieży, jak i kierowania pojazdem wbrew zakazowi. Są to okoliczności obciążające dla oskarżonego przy wymiarze kary, ale nie powodujące spełnienia

wymogów kradzieży szczególnie zuchwalej w rozumieniu art. 115 § 9a pkt 1 kk.

Za zasadne uznano przypisanie D. H. dwóch odrębnych czynów, jako obu popełnionych ze z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu, w rozumieniu art. 12 §1 kk. Przekonująco brzmi argumentacja sądu meriti w tej kwestii, a szczególnie analiza słów samego oskarżonego o tym, że „miał przygotowany schemat” swojego zachowania i odpowiednio wcześniej przygotował wszystkie swoje ujawnione „odwiedziny” stacji paliw, każdorazowo w celach kradzieży paliwa (zakup tablic rejestracyjnych, przywóz baniek etc.). Sąd odwoławczy rozważał, czy zasadnym byłoby uznanie, iż mamy do czynienia z jednym czynem ciągłych wyczerpującym kumulatywnie kwalifikację zarówno kradzieży, jak i jazdy pojazdem mechanicznym wbrew orzeczonemu zakazowi, ale ostatecznie uznał, iż takowemu sprzeciwiałoby się zarówno względ na kryminogenną wagę zachowań oskarżonego, jak i to, że w istocie kierowanie pojazdem wbrew zakazowi miało miejsce nie tyle podczas kradzieży, co przed nią i po jej dokonaniu, a więc

tylko w zbliżonym czasie i miejscu.

Uzupełnienie podstaw prawnych skazania w odniesieniu do obu przypisanych czynów kumulatywnie także o art. 4 §1 kk wynikało stąd, iż z dniem 1 października 2023r. nastąpiła zmiana Kodeksu karnego, w tym niekorzystna dla oskarżonego zmiana brzmienia art. 57 b i art. 33 §2 kk i w odniesieniu do jego konkretnego sytuacji procesowej, jako korzystniejsze jawiło się zastosowanie ustawy karnej obowiązującej w dacie popełnienia czynów.

Jednocześnie apelant nie kwestionował samego sprawstwa oskarżonego i prawidłowe są ustalenia sądu meriti w zakresie tego, iż kilkakrotnie w okresie czasu od 15 grudnia 2022r. do 27 stycznia 2023r. D. H. (1) dopuszczał się kradzieży paliwa, każdorazowo przyjeżdżając na stację paliw i odjeżdżając z niej, jako kierujący pojazdem mechanicznym, pomimo orzeczonego prawomocnie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd odwoławczy zważył, iż dokonana w toku postępowania odwoławczego zmiana w zakresie opisów i kwalifikacji prawno-

karnej przypisanych ostatecznie D. H. (1) czynów, wymagała także zmian w zakresie zastosowanej wobec sprawy represji prawno-karnej. Wobec powagi tych zmian, zasadnym jest stwierdzenie, że orzeczone w wyroku Sądu Rejonowego kary – jednostkowe i łączna nie mogą się ostać, albowiem noszą znamiona rażącej niewspółmierności w sensie ich surowości.

W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz.60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia

w wystarczającej mierze celów kary - vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90 (opubl. OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739).

Zważywszy na powyższe, w ocenie sądu odwoławczego orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności za przestępstwo ciągle wyczerpujące dyspozycje art. 244 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk winna zostać obniżona do wysokości 1 roku, a zasadną karą za czyn ciągle, wyczerpujący dyspozycje art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk, winna być kara 1 roku pozbawienia wolności i orzeczono obok grzywna w rozmiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda. Kary takie oceniono jako współmierne do okoliczności sprawy, do okoliczności obciążających D. H. (głównie związanych

z uprzednią karalnością) oraz łagodzących (w tym przyznanie się). Z racji tożsamości czasowej oraz wzajemnego powiązania obu popełnionych czynów ciągłych, za zasadne uznano orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności na zasadzie mieszanej w rozmiarze 1 roku 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem sądu odwoławczego cele kary zarówno w zakresie represji szczególnej, jak i ogólnej, zostaną spełnione przy tak określonej represji prawno-karnej, przede wszystkim zaś jest to wystarczające dla zapobieżenia jego powrotowi do przestępstwa. Oskarżony od początku, konsekwentnie przyznawał się do popełnienia czynu, merytorycznie wyjaśnił przyczyny swojego czynu i wyraził skruchę. Całościowa analiza zachowania oskarżonego pozwala na postawienie wniosku, iż represja karna określona w wyroku drugoinstancyjnym dostatecznie czyni zadość wszystkim postulatом i wskazaniom, o których mowa w art. 53 kk i jako taka daje wystarczającą gwarancję na wszechstronne ukształtowanie świadomości prawnej oskarżonego, a przy tym nie zaburza przekonania o

istnieniu sprawiedliwości społecznej.			
Wniosek			
- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
- wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania okazał się niezasadny; na skutek złożenia apelacji zaistniały podstawy do zmiany wyroku poprzez zmianę opisu czynu w punktu 2 wyroku, zmianę kwalifikacji prawno - karnej obu przypisanych przestępstw oraz złagodzenia zastosowanej represji karnej, szczegóły wskazano powyżej;			

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

<i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
- wina, sprawstwo,	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
- apelacja nie kwestionowała winy i – co do zasady - sprawstwa oskarżonego, szerzej wskazano w punkcie 3.1.;	
<i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
- opis czynów i ich kwalifikacja prawno-karna; orzeczone kary;	
Zwiąże o powodach zmiany	
- wskazano w punkcie 3.1.;	

<i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	

5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

	Przytoczyć okoliczności
pkt 3	O wydatkach za postępowanie odwoławcze orzeczono w oparciu o treść art. 634 kpk w zw. z art. 628 pkt 2 kpk ora art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych. Zdaniem sądu odwoławczego, mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego oraz sytuację materialną oskarżonego, zasadnym jest obciążenie go obowiązkiem poniesienia całości kosztów sądowych za drugą instancję.

PODPIS

Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 10.07.2023r. w sprawie II K 254/23		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana